

علی حاجیان همه عمر خادم مسجد باقی ماند

علی حاجیان پیروز، متولد ۱۳۰۵ در مشهد، مردی مذهبی و خیر بود، قرآن هم درس می داد. او سال ۵۴ همراه با چند نفر از ریش سفیدها و بزرگان محله، جلسه قرآنی را در خانه ها راه انداخت که شب های جمعه برگزار می شد؛ جلسه ای پرشور که گاهی آن قدر مملو از جمعیت می شد که جای سوزن انداختن نداشت.

وحید حاجیان پیروز، پسر حاج علی آقا، درباره پدرش می گوید: چند سالی بعد از اینکه جلسه قرآن در خانه مان برگزار می شد، پدرم و چند نفر از اهالی پیشنهاد کردند مسجدی در محله ساخته شود. در بحبوحه انقلاب اسلامی و با موافقت آستان قدس رضوی، نیمی از زمین بایری که در محله بود، برای ساخت مسجد اختصاص یافت.

● شروع فعالیت ها در چادر

حاجیان پیروز به یاد دارد که ابتدا چادری در زمین نصب شد تا از همان هفته اول، جلسه قرآن و اقامه نماز در زمین برگزار شود؛ «تا زمان گرفتن مجوز ساخت و انجام کارهای اداری و ساختمانی و جمع آوری پول، یک سالی زمان بردواهایی زمستان و تابستان در همین چادر، نماز را اقامه و جلسه قرآن را برگزار می کردند. به یاد دارم موقع بارش باران در بهار و پاییز، پلاستیکی روی چادر کشیده می شد تا کسی خیس نشود و جلسه دایر باشد.»

کلنگ احداث مسجد که زده شد، جنگ تحمیلی آغاز شد و بسیاری از اهالی به جبهه رفتند یا مشغول جمع آوری کمک برای رزمندگان شدند؛ پدرم دیگر به کسی برای کمک در ساخت مسجد چیزی نمی گفت. او خودش از منبع درآمدش برای ساخت هزینه می کرد و چون وضعیت در دهه ۶۰ زیاد مناسب نبود، روند ساخت طولانی شد و حدود چهار پنج سال طول کشید. فرزندان مرحوم حاجیان، خاطره آن سال ها را خوب به یاد دارد؛ «ده یازده ساله بودم. پدرم ظهرها که از سرکار می آمد تا ناهارش را می خورد، به سمت مسجد می رفت تا گوشه ای از کار را پیش ببرد. با اینکه پدرم نمایشگاه اتومبیل داشت، مردی فنی بود. من به همراه برادرانم و چند نفر از اهالی و بچه های محله برای کمک می رفتیم؛ یکی سیمان درست می کرد، دیگری آجر بالا می انداخت و خلاصه تا شب مقداری از کار مسجد انجام می شد.»

● وقف کامل زندگی برای مسجد

بعد از ساخت مسجد، یک سال اول، خادمی مسجد را هم مرحوم حاجیان به عهده گرفت تا خادم مستقر شود؛ «با وجود حضور خادم، پدرم همچنان خودش را خدمتگزار مسجد می دانست و موقع برگزاری برنامه و جلسه در مسجد چای دم می کرد و در پذیرایی کمک می کرد.»

وحید حاجیان می گوید: سال ۹۰ پدرم به رحمت خدا رفت. او از روزی که ساخت مسجد الرسول (ص) مطرح شد تا زمان فوتش، خود را وقف مسجد کرده بود.

پس از فوت او، اطرافیان شنیده بودند که کمک های خیر حاج علی حاجیان تنها به مسجد محدود نمی شد و او از بسیاری از نیازمندان نیز دستگیری و حمایت می کرد.

احیای جلسه قرآن مسجد

رضا ایرانی، مسئول فرهنگی مسجد، توانسته دوباره جلسه قرآن مسجد را احیا کند. او می گوید: از سال ۸۳ که ساکن محله امام خمینی (ره) شدم، برای اقامه نماز به مسجد الرسول (ص) می آمدم. چون پیش تر مرتب قرآن بودم، متوجه شدم مدتی است جلسات قرآن مسجد به صورت مرتب برگزار نمی شود و چون درباره قدمت این جلسات شنیده بودم، تصمیم گرفتم باد عوت از یک استاد، جلسه را دوباره احیا کنم.

الان سه چهار سالی است که جلسات قرآن به این شکل برگزار می شود؛ «یکشنبه ها برای آقایان و دوشنبه و چهارشنبه برای خانم ها. همچنین طرحی اجرا کرده ایم که نوجوانان با استعداد محله و حاشیه شهر شناسایی شوند تا برای آن ها کلاس های صوت، لحن و حفظ قرآن برگزار شود.» او می افزاید: استاد قرآن با ماشین خودش، نوجوانان مستعد حاشیه شهر را برای آموزش به مسجد می آورد. از ده پسری که در کلاس حضور دارند، شش نفر از حاشیه شهر و بقیه از خود محله هستند.

● کلاس خیاطی برای بانوان محله

علاوه بر کلاس های قرآن، کلاس خیاطی نیز برای بانوان در محوطه شبستان برگزار می شود. یکی از بانوان محله به عنوان مدرس، مهارت های خیاطی را آموزش می دهد و سعی دارد علاوه بر یادگیری فن خیاطی، ارزش تلاش و کار گروهی را به شرکت کنندگان منتقل کند.

اول فهمیدم مسجد با وجود مغازه کوچک کنارش که جزو ملک مسجد است، درآمد چندانی ندارد و نمی تواند از عهده مخارج برگزاری برنامه یا حتی دستمزد خادم و امام جماعت برآید.»

مسجد الرسول (ص) کوچک است؛ متراژ آن حدود سیصد متر است و شبستان آن فضایی صدمتری دارد که بایک پرده برای جدا کردن برادران و خواهران تفکیک شده است. کم رنگ شدن برنامه های مسجد در حضور اهالی تأثیر گذاشته بود و مسجدی که روزی جای سوزن انداختن نداشت، حالا در اکثر مواقع، فقط برای اقامه نماز جماعت مغرب و عشا چراغش روشن می شد.

اینجا بود که امیری همراه با دیگر اعضای هیئت امنای مسجد و به پیشنهاد امام جماعت تصمیم گرفتند کاری برای مسجد انجام دهند؛ «زیر زمین مسجد را که شامل دو راهرو و یک انباری و خانه خادم بود، سال گذشته بازسازی کردیم. با حفظ بنای خانه خادم، مابقی محوطه یکدست و به آشپزخانه تبدیل شد.»

از ابتدای امسال آشپزخانه اجاره داده شد تا هزینه های مسجد تأمین شود؛ «قبل از اینکه اجاره بدهیم، به دنبال این بودیم که اشتراکات آب، برق و گاز این قسمت را از مسجد جدا کنیم. خوشبختانه توانستیم با جمع آوری مبلغ اجاره بها اشتراک برق را جدا کنیم، اما مشکل آب و گاز به قوت خود باقی است.»

مبلغی که برای جدا کردن اشتراک لازم است، بسیار بیشتر از اجاره ای است که دریافت می کنند؛ «متأسفانه این شرکت ها با اقساط بلند مدت موافقت نکردند و در بودجه مسجد چنین رقمی امکان پذیر نیست.»

به دلیل سن بنای مسجد، برخی از سنگ های نماریخته است و نیاز به تعمیرات دارد؛ «علاوه بر موضوع تعمیرات، فضای مسجد کوچک است و در صورتی که شهرداری مجوز دهد، می توان با کمک خیران ساختمان مسجد را تا قسمتی از حیاط توسعه داد.»

کردم و تبدیل به عضو ثابت مسجد شدم.» سپس به قاب عکس شهیدان اشاره می کند و می گوید: بیست شهید محله عکسشان روی دیوار نصب شده است که از آن ها چهار شهید یا خودشان یا خانواده شان به این مسجد می آمدند.

● موکب و خدمت به زائران

او هنوز هم یکی از فعالان مسجد الرسول (ص) است. موکبی که در گوشه حیاط دیده می شود، ابتکار اوست. به دلیل نزدیکی مسجد به پایانه مسافربری امام رضا (ع) و حضور زیاد زائران و مسافران، چند سالی است که فضای موکب ماندنی را برای تهیه و توزیع چای، شربت و نذورات راه اندازی کرده است.

عبادی توضیح می دهد: برای پذیرایی، از نوجوانان محله کمک می گیریم. هر شب جمعه و در ایام مناسبتی مانند ولادت های ائمه هدی، پذیرایی موکب به راه است. آماده سازی را در همین گوشه حیاط انجام می دهیم و برای توزیع پذیرایی به حاشیه خیابان از سمت میدان انقلاب تا بزرگراه شهید قاسم سلیمانی می رویم.

● مسجد گرفتار مشکلات مالی

سعید امیری اولین باری را که قدم به مسجد الرسول (ص) گذاشت، به خوبی به یاد دارد. او تعریف می کند: کارم برق و الکترونیک است. یکی از دوستان گفته بود ساعت دیجیتالی مسجد خراب شده است و من هم برای تعمیرش به مسجد آمدم. از آن موقع گاهی برای اقامه نماز به مسجد می آمدم.

کم کم رفت و آمد آقا سعید به مسجد بیشتر و با دعوت امام جماعت، او عضو هیئت امنا شد. حالا چهار سالی است که حضور پررنگ تری در مسجد دارد؛ «روزهای